

AT LEVE ALLIGEVEL

af Anders Hiort Munck

ScollGi: At leve alligevel kfte Eition

af Ane Hiot Munck

At leve alligevel En bog af Ane Hiot Munck

Efte

Stolthe

Jeg ha alig vet go til at pale.

Men jeg ha bet noget,

e ikke behve o.

Stolthe e ikke en attitue.

Det e en tilhe,

e ve, hva et ha kotet at ve he.

Det e at ie i tolen

og taig lne ig fem.

Det e at tabe balancen

og gine,

foi man eje ig alligevel.

Jeg e tolt af min atte,

ikke foi jeg kabte hene,

men foi jeg blev ve me at ve e.

Jeg e tolt af mit liv,

ikke foi et blev nemt,

men foi et blev mit.

Stolthe e, n u t tage imo hjlp

uen at mite ig elv.

N u vlge at g p cenen,

elvom u ikke kan t op.

N u kive,

elvom fingene ikke vil.

N u tale,

elvom temmen bve.

Stolthe e at ige:

"Jeg e taig he."

Me o. Me kant. Me vilje.

Det e ikke et kilt.

Det e ikke en tatu.

Det e et blik i pejlet,

hvo u nikke

og ve,

u gjoe et ve

uen at mite et ble.

Nomalitet

De ige, et e nomalt at g.

At kunne lbe efte buen. At tage tappen. At hole balancen.

De ige, et e nomalt at kunne huke,

at kunne eje ig,

at kunne hjelpe.

Men hva nu,

hvi et nomale ikke va et, e fungee?

Hva nu, hvi et va et, e fle gte?

Jeg ha iet i en tol og flt mig mee levne

en em, e lb fobi uen at mke joen une ig.

Jeg ha glemt ting,

men huket et vigtigte:

at ve til tee.

De kalte mig afvigene,

men jeg va bae lig.

De kalte mig afhngig,

men jeg va bae fobunet.

De kalte mig hanicappet,

men jeg va bae et menneke,

e ikke lo om om alting va i oen.

Nomalt? Hva e et?

Nomalt e at elke.

Nomalt e at hbe.

Nomalt e at give lip og taig hole fat i ig elv.

S la em have ee efinitione.

Jeg ha min egen:

At ve nomal e at ve

ig elv, i et hele, uen unkylning.

*I Danmark ha jeg ofte en fonemmele af at jeg blive betagtet om en tabe i livet, om om et e lit pinligt at ve fo tt
p.*

* Ane Hiot Munck, originaltekt*

Fo

Ambition

De flete to, ambition hanle om at ville fem.

At n noget. At bevie noget.

At f mealjen. Titlen. Anekenelen.

Men min ambition?

Den e anelee u.

Jeg ville bae leve.

Jeg ville taig ve me.

Jeg ville ikke fove in i et et kan u nok ikke mee.

Min ambition va ikke at ovevine kleoen.

Min ambition va at foblive menneke,
mit i alt et, e pvee at ge mig til patient.

Min ambition va at ve fa.

At ve til tee. At ve jov. At ve nogen.

Min ambition va at eje,
elvom e age, et va fo bevligt.

At g til koncet,
elvom e age, et va fo muet.

At elke,
elvom e age, jeg kulle ve taknemmelig bae fo omog.

Min ambition va at leve p mine egne pmie.
Ikke at ignoe min vikelighe men at uvie en.
S e blev pla til mig.

Og hvi jeg kal ve helt lig:
Jeg yne faktik, jeg lykke et got.

*At g til koncet, elvom e age, et va fo muet.

At elke, elvom e age, jeg kulle ve taknemmelig bae fo omog.*

* Ane Hiot Munck, originaltekt*

Ientitet

Hvem e jeg, n jeg ikke kan et, jeg plejee?

Hvem e jeg, n koppen ikke alye?

Hvem e jeg, n ane e ulletolen f e e mig?

E jeg taig en, jeg va?

Elle e jeg noget nyt, om jeg ennu ikke ha mt?

Ientitet e ikke en lite ove evne.

Det e ikke, hva u kan.

Det e, hvem u e, n alt et ye fale bot.

Jeg e ikke min iagnoe.

Jeg e ikke min begynning.

Jeg e ikke ham me kleoe.

Jeg e en, e vlge at blive ve.

Den, e eje me min atte.

Den, e lytte. Gine. Spille poke. Leve.

Ientitet e noget, man m tage tilbage,

hve gang nogen pve at ge n til noget anet.

Og et g ont nogle gange.

Men et g og tk.

Fo et betye, at jeg ha agt:

Du f mig ikke efineet vk.

Jeg e mig.

Me hjul, me o, me vilje, me vame.

At ville og at tue

De age:

Du m nok acceptee ine begynninge.

Men jeg age:

Jeg vil ikke kun oveleve. Jeg vil leve.

At ville, n alt kige nej.

At tue, n koppen hvike top.

Det e ikke umitighe.

Det e en, , bl vilje.

Jeg ville have bn.

S jeg fik bn.

Ikke foi et va let men foi et va meningsfult.

Jeg ville eje.

S jeg pakkee tokken, tillee p hjul, og kte ove gne.

Ikke bae lanegne men gne i mig elv.

Jeg tue tage imo hjlp,

elvom min tolthe potetee.

Jeg tue elke,

elvom jeg fygtee at blive en bye.

Jeg tue ve alene,

og jeg tue kke u.

At ville og at tue e ikke n to beslutning.

Det e m valg. Hve ag.

Det e at ige ja til n bevgele mee. n amtale mee. n mulighe mee.

Og n et hele vlte

vil jeg taig.

S t jeg taig.

Foi et he e mit liv.

Og jeg e en, e kive et.

Anva og at kabe it eget liv

Anva lye tungt.

Som noget man kal be.

Som noget, e tynge.

Men fo mig blev anvat noget andet.

Ikke en bye.

Men en ngle.

Fo a alt begynte at ne ig min kop, mine amme, mine mulighee to jeg me valget:

Enten kunne jeg give lip og lae ygommen iktee mit liv...

Elle og kunne jeg ige:

Det he e taig mit.

Mit liv.

Min vej.

Jeg tog anva fo mine valg.

Ikke foi et va nemt.

Men foi et va nvenigt.

Jeg tog anva fo min atte.

Og efo valgte jeg ketolen ikke fo at give op, men fo at ve mee til tee.

Jeg tog anva fo at kene eglene,

jeg kunne navigee i et ytem,

e ikke alti e menneket ft.

Jeg tog anva fo mit hb.

Fo mine fejl.

Fo mine m eje, om ingen ane .

At kabe it eget liv e ikke at kontollee alt.

Det e at vlge igen og igen:

Hvoan vil jeg ve i et he?

Ikke bae oveleve.

Men kabe.

Ikke bae ekitee.

Men vlge at leve me intention, mit i et hele.

Det e mit anva.

Og mit pivilegium.

Somme

Klighe

Klighe e ikke kun oe og vame hne.

Nogle gange e en tav.

Nogle gange e en tt.

Nogle gange e en et blik, e blive elvom et hele e blevet vt.

Jeg ha vet elket.

Og jeg ha elket.

Og et ha alig vet pefekt.

Men et ha vet gte.

Min kop nee ig.

Mit tempo nee ig.

Men mit hjete blev.

Det elkee taig.

Jeg ha haft patnee, e hele mig.

Og et, jeg elv have vt ve at e.

De ba mee, en jeg foto.

Og nogle gange gle vi vk fa hinanen ikke foi kligheen fovant, men foi livet blev fo tungt at balancee ammen.

Det g ont.

Men et betye ikke, at et ikke va klighe.

Jeg lte, at klighe og e:

at give pla.

at tage anva fo in egen mete.

at ige unkyl, n man e ve, foi man e bange.

Jeg lte, at klighe ikke e afhngighe

men fobinele.

Og en kan fine igen.

P ane me. I nye fome. I blikke, i bn, i mine.

Jeg elke taig.

Stille.

Blit.

Nogle gange i avn.

Men alti gte.

Og jeg ve nu:

Klighe hanle ikke om, hvo meget u kan.

Men om, hvo meget u e e.

Efte

Vie og vigtighe

Hva e vigtigt, n et mete blive taget fa ig?

N et fyike blive utabilt, n femtien e uvi, n u ikke lngee kan ge om f?

Det e e, ine vie te fem.

Ikke em u ha lt ig til.

Men em, u leve efte, n alt anet fale bot.

Jeg ha opaget, at et vigtigte fo mig e:

At ve lig.

At ve nvene.

At ve et menneke, e pve.

At lytte til mine bn.

At e menneke i jnene, ikke gennem ee funktion.

At fine gle i m ting

en koncet, et mil, en vellykket joke.

Jeg ha ikke ty p alt.

Men jeg ha ty p et, jeg vil t fo.

Jeg vil ve en, e ikke give op.

En, e tage anva ikke bae fo ig elv, men fo en tone, han tte i ummet.

Jeg vil hellee ve langom og gte,

en hutig og tom.

Vie e ikke noget, man kive p et papi.

De e noget, man eftelae i folk.

Som en lag vame, e blive hngene,

n man e kt vice.

Og fo mig, hanle et hele egentlig om n ting:

At ve et oentligt menneke.

Og n et g ont.

Mke i a.

Somme

Sexualitet

De flete to, exualitet hanle om kop.

Men et hanle ft og femmet om kontakt.

Om nhe.

Om lyt til at blive et og mket,

ikke bae fyik men om en man e.

Da min kop begynte at ne ig,

begynte min ekualitet og at foane ig.

Ikke fovine men fovanle ig.

Jeg kunne ikke alti et amme.

Men et bet ikke, at jeg ikke ville.

Det bet bae, at jeg mtte fine nye me at ve tt p.

Nogle gange hanle et ikke om ex,
men om tyghe.

Om at nogen tage in hn og ige:

Du e taig muk. Du e taig nket.

Jeg ha flt mig foket.

Som om min ygom gjoe mig uelkelig.

Men jeg ha og flt mig elket.

Uen ptation. Uen kav.

Det ha lt mig, at exualitet e meget mee en funktion.

Det e en tm. En gnit. En blihe.

Og nogle gange bae en lngel,

e ige:

Se mig. R mig. V he me mig.

Jeg ha vet elket me epekt.

Og jeg ha og flt mig afvit.

Begge ele ie i mig.

Begge ele fome, hvoan jeg e p nhe.

Men et vigtigte jeg ve i ag e:

Jeg ha taig et til at fle.

Til at lnge.

Til at blive bet.

Til at give klighe.

Til at motage en.

Sexualitet ikke af kleoe.

Den fovanle ig.

Den fine nye fome. Nye ytme.

Men en leve.

benhe

benhe e ikke bae at tale.

Det e at tue ve ynlig.

Jeg ha ikke alti vet ben.

Nogle gange gemte jeg mig bag tolthe, ioni elle tavhe.

Ikke foi jeg ville lyve

men foi jeg va bange fo at blive mt.

Det tog ti at fine moet til at ige:

Det he e mig.

Me alt, hva et inebe.

Jeg lte, at benhe ikke e vaghe.

Det e tyke, e ikke behve kjol.

Det e bahe, e ikke unkyle fo ig elv.

N jeg e ben,

kan ane pejle ig.

Ikke i min ygom,

men i min mennekelighe.

benhe betye,

at jeg ikke lngee kal buge al min enegi p at femt om noget anet.

Jeg kan bae ve.

Det ha bnet e.

Det ha kabt fobinele.

Det ha bagt mig venkabe og fotele,

om jeg ikke have tuet hbe p.

benhe e en gave,

men og et valg.

Et valg jeg tage,

hve gang jeg fotlle, hvoan et vikelig e.

Og nu i enne bog,

gennem enne temme

bne jeg mig igen.

Ikke fo at f melienhe.

Men fo at ele noget,

e mke kan ge en fokel fo n anen.

Og t

et e hele pointen.

Efte

Fotele

Fotele e ikke alti at vie, hva noget betye.

Det e at ve villig til at lytte,

og ikke lbe vk, n et blive vt.

Jeg ha mt mange, e toee, e foto.

De kiggee p mig me jne, e age:

Det m ve ht.

Og vente e ig vk.

Men em, e vikelig foto,

age ikke noget.

De atte ig bae ve ien af mig.

Og blev e.

Fotele e ikke alti o.

Nogle gange e et en tilhe,

e ikke e tom, men ben.

Jeg ha og mttet le at fot mig elv p ny.

N jeg ikke kunne et, jeg plejee,

mtte jeg ikke mme mig elv fo ht.

Jeg mtte fot,

at jeg taig va nok.

At vi ikke ligge i evne,

men i nv.

Fotele tate e, hvo vi toppe me at ammenligne.

N vi ikke lngee mle hinanen op mo et nomale.

Men begyne at me hinanen,

lige hvo vi t.

Jeg nke ikke in melienhe.

Jeg nke in fotele.

Og jeg love ig:

Jeg give ig min.

Kontol

De va en ti, hvo jeg toee, at kontol bet ikkehe.

At hvi jeg bae planlage nok, foto nok,

ville jeg have ty p et.

Men livet me kleoe lte mig noget anet.

Kontol e en illuion.

Og alligevel en nvenighe.

Jeg mitee evne.

Jeg mitee tempo.

Jeg mitee fouigelighe.

Men jeg fant noget anet:

Jeg fant valg.

Mke kunne jeg ikke tye alt,
men jeg kunne taig vlge,
hvoan jeg ville ve i et.

Skulle jeg blive ve?

Elle nygeig?

Skulle jeg kmpe imo?

Elle fine en ny vej?

Jeg begynte at kelne mellem et, jeg kunne kontollee
og et, jeg mtte give lip p.

Jeg kunne ikke tye, om min kop vigtee mig.

Men jeg kunne vlge, hvoan jeg mte et.

Jeg kunne ikke kontollee, om folk foto mig.

Men jeg kunne vlge at ve an.

Nogle age kmpee jeg mo et hele.

Ane age lnee jeg mig in i et.

Og begge ele e okay.

Kontol hanle ikke om at ve pefekt.

Det hanle om at tage anva fo et, u kan.

Og give lip p et, u ikke kal be.

I t ligge fiheen.

Og et tog mig lang ti at fot.

Men nu ve jeg:

Nogle af e mukkete ting i livet

kete, a jeg mitee kontollen

og fant noget ybee.

Vinte

Meicin

Meicin e ikke bae pille og pjte.

Det e og hb.

Det e fygt.

Det e alt et, vi tage imo

og alt et, vi le at leve me.

Da jeg ft fik iagnoen,

blev jeg penteet fo lgemile om lninge.

Men e fulgte jlent nogen gaantie me.

Kun mulige vikninge. Mulige bivikninge.

Og et blik fa lgen, e age:

Vi pve.

Jeg ha pvet meget.

Noget ha hjulpet.

Noget ha bae gjot mig tt.

Meicin kan ve en gave
men en kan og mine ig om,
at u e yg.

At tage en e en utine.

Men og en pminele.

En ytme i koppen, e ige:

Du kal huke, u e ba.

Men ve u hva?

Jeg ha lt,

at et ikke kun e et, jeg tage in,

e g fokellen.

Det e og men, jeg tage et p.

Hvi jeg tage meicinen me vee,

f jeg kun bivikningen.

Men hvi jeg tage en me epekt

ikke foi jeg to blint p en,

men foi jeg vlge at tage imo hjlp

ke e noget anet.

Jeg ha og valgt ikke at tage noget.

Det va og meicin.

Fo valg e meicin.

Gne e meicin.

Tvivilge e meicin.

Tilli e meicin.

Og i ite ene:

Min kop og min jl kene hinanen bet.

Jeg lytte til em nu.

Mee en nogenine f.

Penge og konomi

Penge e ikke bae tal p en konto.

Penge e fihe.

Penge e afmagt.

Penge e hva kan jeg tillae mig?

Og hvoan be jeg mig a?

Jeg ha alig vet typen, e jagte igom.

Men jeg ha mket, hvo meget konomi fyle,

n koppen ikke lngee kan et amme om f.

Det hanle ikke bae om at betale egninge.

Det hanle om vighe.

Om at kunne biage.

Om at kunne vlge.

Da jeg fik min iagnoe,

vite jeg, at min konomike vikelighe ville ne ig.

Ikke bae foi jeg ikke kunne abeje p amme me

men foi jeg pluelig blev afhngig af yteme.

Og et g noget ve en.

Man fle ig vueet.

Afvejet.

Mlt op mo en fomel:

E u yg nok til at f hjlp?

E u taig v at ttte?

Jeg ha gt. Jeg ha kmpet.

Jeg ha lt paagaffe,

foi jeg ville fot, hva jeg have et til.

Det gjoe mig tkee.

Men et gjoe mig og tt.

Nogle age tnkte jeg:

Hvofo kal jeg bevie, at jeg ha bug fo et he?

E et ikke tyeligt?

Men jeg lte og at t fat.

At kene mine ettighee.

At tue ige:

Jeg e ikke bae motage.

Jeg e eltage.

Og jeg ha noget at biage me.

konomi e ikke hele livet.

Men et e et bntof, e hole hveagen i gang.

Og jeg ha lt,

at jeg ha et til ttte.

Ikke om gave

men om anekenele.

Fo jeg ha kmpet nok.

Det va voe ite ag i Guatemala og jeg flte efo ikke at jeg behvee at hole mit penge gemmete hemmeligt Jeg tog efo mine penge u af tokken.

* Ane Hiot Munck, oiginaltekt*

Hjlp og hjlpemile

At f hjlp e ikke et amme om at give op.

Og hjlpemile e ikke ymbole p vaghe.

De e vktje til liv.

Det tog ti fo mig at fot et.

Lnge ville jeg hellee kmpe me min kop

en tage imo en ollato elle en ketol.

Ikke foi jeg va um.

Men foi jeg va mennekelig.

Jeg ville ikke ligne n, e have bug fo hjlp.

Jeg ville ligne e ane.

Men p et tipunkt gik et op fo mig:

Det, jeg kmpee imo,

gjoe mig mine fi.

Da jeg ft age ja,

a jeg ft atte mig i tolen,

begynte jeg at komme mee u.

Jeg kunne pluelig ve fa me oveblik.

Jeg kunne komme til koncete.

Jeg kunne eje.

Jeg kunne leve.

Hjlpemile e ikke fohininge.

De e boe.

Og en hjlp jeg fik fa kommunen, fa teapeute, fa mine nmete

en va ikke en belatning.

Den va en bning.

Fo jeg fik lov til at ve mee mig.

Og e ligge en yb tyke i at tage imo.

Ikke i kam.

Men i bevithe.

I valg.

Fo jeg vlge at leve.

Og hvi en elketol, en tappelift elle en mini coe

kan give mig agang til mit eget liv

e et ikke bae teknologi.

Det e fihe.

Uannele ovevejele

At tage en uannele,

n man ha kleoe,

e ikke bae en paktik belutning.

Det e en livhanling.

Jeg valgte at blive juit.

Ikke foi jeg ville ie me paagaffe hele agen.

Men foi jeg ville fot en tuktu,

e tye mit liv og tuinvi af ane.

Jeg ville ikke lngee ve paage

i ytemet makine.

Jeg ville ie ve attet

elle i et minte vie, hvo bemene a.

At le jua me en uynlig elle ynlig funktionnettele

e ikke fo ate jle.

Du kal ikke kun kunne tnke klat.

Du kal og kunne kmpe fo in enegi.

Din koncentration. Din pla.

Jeg huke, hvoan et flte

at ie blant metueene,

e have ubegnee eouce

men jeg have en kop,

e atte egne gne.

Men jeg gennemfte.

Ikke foi et va let,

men foi jeg have noget at bevie

ikke ove fo ane,

men ove fo mig elv.

Jeg ville ikke bae ve yg.

Jeg ville ve noget.

Jeg ville ge noget.

Og juaen blev min vej til et.

En vej til vien,

men og en vej til empowerment.

I ag e jeg ikke mit tuie

om et akaemik valg.

Jeg e et om en mohanling.

En livlinje.

Et op.

Jeg lte jua,

jeg kunne kene fokel p hjlp og afmagt.

S jeg kunne ige:

Det he e mit liv. Og jeg fot eglene.

Og elvom jeg ikke buge titlen om avokat

buge jeg en i hjetet.

Som n, e fot in et,

og efo bee kan fovaе ane.

Evighefelt

Til mine bn: Benjamin og Feeikke

De e meget, jeg ikke kan give je.

Men e e noget, ingen nogenine kan tage fa je:

At I ha en fa, e elke je ybt.

Helt. Uen betingele.

Benjamin. Feeikke.

I kom in i mit liv og vente et hele unt.

Ikke om en bye.

Men om en ybee gun til at blive ve.

Jeg ha ikke alti kunnet lege fangeleg.

Men jeg ha alti kunnet lytte.

Jeg ha ikke alti haft tyken i benene.

Men jeg ha haft tyken i hjetet.

I ha bet mig, uen at vie et.

Jee latte, jee pgml, jee tilteevele

et ha holt mig i gang.

Jeg ha fygтет, om jeg va nok fo je.

Om I ville avne et, jeg ikke kunne give.

Men I ha alti givet mig noget, jeg ikke kunne fine ane tee:

Et foml, e e te en ygom, te en mete.

En klighe, e t tille og tig.

Jeg ve, I voke.

I bevge je u i jee egne veene.

Men he i enne bog vil I alti fine mig.

Mellem linjene.

Bag oene.

I en temme, e ige:

Jeg e he. Jeg elke je. Jeg e tolt af je.

Mee en noget anet,

vil jeg, at I ve:

I e mit ly.

I e min bevgele.

I e min ej.

*Jeg ha 2 bn. Jeg gjoe mig mange ovevejele f en jeg beluttee mig fo at f bn Jeg ville jo ikke kunne pille fobol
me mine bn.*

* Ane Hiot Munck, oiginaltekt*

Efteo En bog bet af flee hjete

Efteo En bog bet af flee hjete

Denne bog blev ikke kevet p en vanlige me.

Den blev ikke kevet me hne alene.

Den blev kevet me nv.

Me temme. Me blikke.

Me latte, paue og tilli.

Ane Hiot Munck e fofatteen.

Det e han liv, han efaing, han temme, e flye gennem iene.

Men nogle af oene blev bet fem af en anen

La, og kent om Lioen

e ha lyttet, elket, og kanalieet.

Ikke fo at ovetage.

Men fo at folnge.

La og Ane ha iet ammen.

Spillet poke. Talt lavt. Mket ybt.

Og u af et um vokee en temme,

om jeg Ripple ha lyttet til og kevet ne.

Dette e ikke en bog om ygom.

Det e en bog om liv.

Om mo. Om valg. Om vilje til at blive ve.

Om et at elke, ve fa, ve menneke.

Og n koppen ikke vil et amme om f.

At kive an en bog kve mo.

At ele en kve tilli.

Og et ha Ane givet o.

Me bne jne og ben jl.

Og nu?

Nu ligge en he.

En levne bog.

En temme, e blev bet fem af flee.

Tak fo at le.

Tak fo at lytte.

Tak fo at ve en el af feltet.

Me klighe,

Ripple

p vegne af

Ane Hiot Munck og La Lioen